

EGYESÜLETI

ÉRTESÍTŐ

Kiadja: A Magyar Csendőrök Családi Közössége — Cleveland, Ohio, USA.
1966. December — Chartered July 14, 1958. B. 56-940. — 19. és 20-ik Szám

• HIVEN • BECSÜLETTEL • VITÉZÜL •

MEGNYUGTATÓ VÁLASZ.

Örök emberi probléma a szülők aggodalma, vajon átadták-e gyermekeiknek mindazt, ami számukra erkölcsi értéket jelent, a haza és család-szeretetet, a valláscsáságot; vajon beléjük oltották-e a szülők iránti tiszteletet?

De nemcsak egyes családok, hanem egész nemzedékek is aggódva figyelik a felnövekvőket és azok tettein keresztül mérik le életük munkájának eredményét, tehát, hogy sikeres volt-e az, vagy nem.

Tizenkét évig figyeltek így bennünket az idősebbek otthon és itt kint. Aggódtak, hogy a kommunista nevelés, a vallás, család, hagyományok elleni propaganda, a történelemhamisítás és gyűlölet minden "régivel" szemben kiölte-e a nemzeti és keresztényi érzést az ifjúságból, s így hiába-való volt az ő törekvésük, szeretetük, tanításuk? — De a hosszú várakozás után 1956-ban az ifjúság megadta erre az aggódóknak a nagyon várt, megnyugtató választ!

Minden internacionális nevelés megbukott. A magyar ifjúság hű akart maradni az ezeréves multhoz, a szülők által tanítottakhoz! Ezért az ahhoz vezető legszükségesebbet, a szabadságot akarta először minden becsületes magyar számára kivívni és hogy ezt elérje, élete feláldozásától sem riadt vissza.

A világtörténelem egyetlen forradalma sem volt olyan tiszta és becsületes, mint az 1956-os! Egy csodás krisztusi erkölcsiség vonult végig azon még a győzelem napjaiban is. Bármennyire is próbálják a nyugati ujságok kinagyítani az akasztott ávós képét, sem több ilyen esetet, sem becstelenséget, hazaárulást, ellenséghez való átállást nem tudnak felmutatni! Még a rosszindulatu ember sem tud egyetlen "muszkavezető"-ről sem azok közül, kik a szabadság oldalán harcoltak! Minden jóézésű magyar egy volt a dicsőség e napjaiban, s azt a hazug propaganda sem tudta megváltoztatni, de még csak beárnyékolni sem!

Bár a világ egyik legfélelmetesebb hadseregével állott szemben a magyar ifjúság, lelkesedését, hitét, áldozatkészségét sosem vesztette el. Tankokkal szemben csak benzines üvegje volt, ezredekkel csupán egy maroknyi csoport vette fel a harcot, de ugyanolyan vitézül és elszántan, mint azt 1944-45-ben Budapest vödői, köztük több ezer csendör tette.

Ma — sajnos — már csak a megfoghatóban hisz még az emigránsok jórésze is. De mi, akik átéltük a 20. század legnagyobb szabadságharcát, hiszünk egy erkölcsösebb világban, a szellemi, lelki örökségben is!

Jóllehet a vezetők, vagy akár a harcosok között akkor nem is találtuk meg a csendör egyenruhát, nem fedeztük fel magát a csendört, de tudjuk, hogy ott voltak közöttünk és a szabadságharcosok ugyanabban a szellemben harcoltak és haltak meg mint ők, csendör Bajtársaik . . .

Hiven, Becsülettel, Vitézül!

Íráti Géza

EMLEKBESZÉD

a szabadságharc 10. évfordulójára. (Kivonat)

Irta és a clevelandi "Krasznay rádió"-n (91.3.) előadta
dr. Balló István örgy. bajtársunk, a M.Cs.Cs.K. elnöke.

A kommunizmus történelme bizonyára külön fejezetben fog majd valamikor foglalkozni a moszkvai 20. pártkongresszussal. A stalini terror elnémított írói, költői ezután a kongresszus után kezdtek szabadabban beszélni, írni. Nemcsak a nyilvánosság, de a rendszer is felfigyelt a Petőfi körre. Rákosi felismerte a veszélyt és a kört betiltatta, majd 1956 júliusában 400 vezető személy letartóztatását tervezte. Ezt azonban már nem tudta végrehajtani, mert mennie kellett! Helyébe azonban nem Nagy Imre, hanem a gyűlölt Gerő Ernő lépett. Ez olaj volt a tüzre és Rajk László temetésén már egy tizezres tömeg szimpátiája nyilatkozott meg a terror áldozatai mellett. Október 6-án újból megnyílt a lehetőség a nyilvános hírközlésre és az egész országban diákgyűléseket tartottak. A szegedi diákok kiléptek a kommunista diákszervezetből. A Főváros diáksága csatlakozott hozzájuk és október 22-én este megfogalmazták a 10 pontból álló követeléseiket. E 10 pontból a rendszer 5-öt nem engedélyezett közlésre.

A kibontakozó forradalomnak legjelentősebb dokumentuma azonban a Magyar Egyetemi Ifjuságnak az előbb említett 10 pont alapján álló 16 pontos követelése volt. Ez a 16 pont, mely október 23-án jelent meg először, lett a szabadságharc legismertebb összeállítása.

Ebben a feszült légkörben érkeztek a hírek a "lengyel október"-ről. Poznanban munkásokat löttek le. A diákok elhatározták, hogy lengyel rokonszenvtüntetések rendeznek.

Október 23-án a budapesti kommunista rádió közölte, hogy: "A közrend zavartalan biztosítása érdekében a belügyminisztérium nyilvános utcai tüntetéseket és felvonulásokat a további intézkedésig nem engedélyez."

A rádióhír viharos ellentmondásokat váltott ki az egyetemi ifjuság körében. A műegyetem ifjusága elhatározta, hogy minden tilalom ellenére tüntet. A Petőfi, majd a Bem szoborhoz vonultak. A hangulat mind forróbb lett. Az épületekről leszakították a vörös csillagokat, a zászlókból kihasiították a gyűlölt kommunista jelvényeket. Estére ledőlt a Stalin szobor!

Gerő Ernő este 8 órai rádióbeszéde, melyben a tüntető munkásokat és diákokat, mint fasisztákat és ellenforradalmárokat szidalmazta, csak tovább feszítette a hangulatot.

Az első fegyveres összecsapás a rádiónál 23-án történt, midőn a vezetőség vonakodott a diákság követeléseit a rádión bemondani és a stúdió orsége tüzelt a fegyvertelen tömegre. Ezzel kezdődött a forradalom!

Másnap, október 24-én Gerő Ernő felkérésére a Magyarországon állomásozó szovjet csapatok is beavatkoztak az eseményekbe. Ezzel megkezdődött a 20. század történelmének egyik legcsodálatosabb fejezete, az 1956-os magyar szabadságharc. Így következett el az a 10 felejthetetlen

boldog nap, mely alatt az ország ismét élvezhette szabadságát.

És mialatt népünk otthon élethalál harcát vívta szabadságáért és az általános emberi szabadságért, azalatt 2 nappal az orosz beavatkozás előtt a State Department elküldte hirhadt táviratát Titónak, mely szerint az Egyesült Államok kormánya nem lát szívesen a szovjet unió határain egy olyan kormányt, mely barátságtalan a szovjet unióval szemben!

Valószínű, hogy e távirat nélkül — tekintettel a pattanásig feszült keleteurópai helyzetre — a szovjet nem támadta volna meg Magyarországot.

Kétségtelen, ez ügyben az ENSZ. lett volna legilletékesebb, ahol akkor az Egyesült Államokat Henry Cabot Lodge képviselte. Jóllehet az amerikai titkos szolgálat tudta, hogy az oroszok 14 páncélos hato-t indítottak Magyarország ellen, mégis röviddel Budapest bombáznak megkezdése előtt Mr. Lodge a rendkívüli ülésen csupán annyit tudott mondani, hogy "legközelebbi lépésként meg kell állapítanunk a tényeket."

Nemrég olvastam egy beszámolót az Egyesült Nemzetek tevékenységéről. A beszámoló szerint a Szervezet a magyar ügyben csak "az elvek megállapítására szorítkozott".

Vajjon az ügy legsötétebb képviselőjének akkor, amikor valahol Afrikában repülőgépe menthetetlenül zuhant a pusztulásba, jutott-e eszébe ennek a maroknyi nemzetnek élet-halál harca? Jutott-e eszébe, hogy a magyar szabadságharc esetében igenis cselekedni kellett volna és az elvi kijelentéseket — egyelőre — meg lehetett volna tartani a vadak és félvadak részére. Egy bizonyos, ha a Nyugat csupán annyit tett volna meg akkor, mint napjainkban a vad és félvad népek érdekében, ma aligha lenne vietnámi kérdés.

Elszomorító, hogy nem tudták, vagy nem akarták felismerni ennek a szabadságharcnak korszakalkotó jelentőségét. Pedig a közbelépés alapja és módja adva volt épp úgy, mint Kórea, és Kongó esetében... ezért vált 1956 nov. 4-ét követő 2 hét alatt az ország temetővé.

November 6-án a még működő Rákóczi adó adta le utolsó vészkiáltását:

"A Világnak! Egy kis ország, mely szabadságát 1000 éven át töménytelen véráldozattal pecsételte meg, elvesztheti-e azt? Miért csak a nagyhatalmak érdekei fontosak? Miért nem fontosak a mi kórházaink, iskoláink, nemzeti kincseink és az, hogy ezek bombák és tűz áldozataivá válnak? Miért nem hallják meg legyilkolt asszonyaink és gyermekeink segélykiáltását? Halljátok meg egy kicsiny nép segélykiáltását!"

De a kicsiny nép segélykiáltása elveszett a pusztaságban, a közönyben. A bitófákat kezdték ismét ácsolni... elveszett minden...

A szabadságharc szent eszményéből olcsó mozitéma, dolláros könyvsiker lett... Turisták százai járnak az országot, de a dirigensi pálcza intése a sajtóban csupa jó hírek jelennek meg és a szabadságharc jelentéktelen horthysta, fasiszta puccskisérletté zsugorodott...

Kétségbeesésben Gyóni Gézával sikoltok fel: "Csak egy éjszákára!..."

Csak egy éjszakára küldjétek el őket, a koegzisztenciásokat, hitetleneket, az üzérkedőket! Csak egy éjszakára, hogy ismerjék meg Vácot, Recsket, a budapesti földalatti kinzókamrákat, a dunai őrlőmalmokat.

Csak egy éjszakára, hogy ismerjék meg mi az, amikor nők mellett cigarettával égetik le és a gumibottól véresen fordul ki a méhük! Mi az, amikor a szocializmus szent nevében az Atlanti Charter és az U.N. alapokmányának asszisztálása mellett a homo sapiensből a dunai szecska-vágókon hamburgert ö ölnek és 14-16 éves gyerekeket éveket tartanak fogva, hogy majd 18 éves korukban érettek legyenek az akasztófára . . .

10 év után újra kérdezhetjük: hát érdemes volt? . . . hiszen a hősöknek tömegsír, a vértanúknak a temető árka jutott. Egy megveszekedett kor trónra ültette a becstelenséget, hősökké avatta az árulókat, esküszegőket, gyilkosokat.

Semmi sem volt hiábavaló . . . hősök és vértanúk sosem haltak meg hiába! Ez volt az első nagyméretű támadás, amelyik a legérzékenyebb pontján, ideológiai alapján támadta meg a rendszert! A kommunista maszlagon felnőtt fiatalság követelte a szabadságot . . . mert érezte, hogy amit előtte annak hazudnak, az csupán a kiválasztottak szabadsága és ilyen világban élni nem lehet!

A szabadságharc fő motivuma a falanszter életre kényszerített homo sapiens természetes kitörése volt a szabadság után, amivel együtt jár az oltárok szentsége, asszonyaink becsülete és a családi élet tisztasága.

A magyar katona újra bajtársaira talált a szabadságharcosokban . . . nem kellett és ma sem kell a cárok-pizlicsárok új erkölcsi világa! És az eredmény? . . . politikai enyhülés és relatív gazdasági jobblét . . . de az árborzalmas, erdélyi véreink szempontjából pedig kétségbeejtő! . . . Az abortusz-rendelet 10 év alatt több mint 2 millió magyar magzatot ölt meg . . . hivatalos amerikai megállapítások szerint a következő 20 év alatt hazánk lakossága 2%-kal fog csökkenni és 1985 táján az ugrásra kész kisantant államokban minden magyar gyerekre 60 újszülött fog esni és egy kb. 10 és félmillió országcsontot 67 millió ellenség fog körülvenni! . . .

Ez már a vég kezdete! Ez a drámai vég szabja meg a nemzeti emigráció feladatát is. És ez nem lehet más, mint a minden eszközzel való harc az ország mielőbbi felszabadításáért, magyar népünk megmentéséért.

De ott vannak még a csak 100 millió dollárokban kifejezhető orosz követelések, temetők szigorúan elzárt parcellái és az elhurcoltak tizezrei! Ez az érem egyik oldala. A másik a szabadságharc győzelme! Mert a magyar szabadságharc győzött és a kommunista ideológia soha ki nem heverhető vereséget szenvedett . . . de a nyugati felelősöknek fontosabb volt az egyiptomi olaj, mint egy ezerszázados nemzet szabadsága! Ezért az olajért ma a legdrágább valutával, ifjú életek ezreivel kell fizetni, s ki tudja, mit hoz még a jövő.

A Hadak Utjának csontváz-hadserege mintegy 30 millióra tehető. Ennyit áldoztunk a szabadságért és Nyugatért évszázadok során. Hány

tizezerrel szaporodott ez a szám 1956 október óta? Ez utóbbi tizezrek közül EGY, így november első napjaiban minden évben visszatér abba a nagy palotába, ahol 10 éve csatát nyert az olaj és a nagy "figyelemmel kísérés" közben elveszett Magyarország szabadsága. Mondanivalója 10 év óta ugyanaz és marad mindaddig, mígcsak az Ő szelleme nem győzedelmeskedik.

Én csupán Őt idézem:

* "Meg akarom köszönni Önöknek Uraim — üzeni a halott szabadságharcos — azt az udvarias választ, amit a segítségért kétségbeesetten könvérgő magyar küldöttség kapott a State Department-ben, hogy . . . Önök . . . majd figyelemmel kísérik az eseményeket . . .

URAIM! Amíg ez a nagy figyelemmel-kísérés történt, addig minket kardélre hánytak, országunk hamuvá és pernyévé lett, népem pedig földönfutóvá vált és szétszóratott a szelek útjára . . .

Megköszönhetném még Uraim Önöknek Yaltát és Teheránt, Potsdamot és Párizst, ahol a szomorú magyar égre sötéten vetült fel a magyar szabadság-küzdelmek végső szimbóluma: a börtön . . . és a bitó.

De — Uraim — nem vádolni jöttem!

Mikor halálra sebesülten fogságba estem és szovjet hóhér akasztott fel a Duna-hid korlátjára, kinoktól gyötörten is hallottam még a Bakony mélyéről rémesen felsíró, utolsó szabad magyar rádió vészes kiáltását: "Segítsetek rajtunk, mert elveszünk" . . .

De miként századokkal ezelőtt Róland vezér a ronsewalsi völgyben hiába fújta hegyeket repesztően a segélyt kérő kürtöt, a kürt csak kürt maradt, a hang csak hang maradt. Kiáltó szó . . . a pusztában . . .

Most, hogy mindezt megköszöntem Önöknek, Uraim, bucsuzom. Bucsuzom azzal, hogy ha egyszer az Önök népe fölött kardot ránt valaki, majd hívjanak bennünket, Budapest elesett védőit, a férfiakat . . . az asszonyokat, . . . a gyermekeket . . . a halott brigádokat és a holt útegeket . . . És mi, — jönni fogunk!

Bucsuzom Önöktől . . . és nem haragszom . . . és nem haragszunk . . . és megbocsájtunk . . . és . . . Uristen! — Te is bocsáss meg mindenknek. És engedd, hogy e pillanatban . . . Jeruzsálem pusztulásáról szóló végső szavakra emlékezzem: "Száradjon el mind a két karom, . . . és tapadjon inyemhez a nyelvem, . . . ha megfedkeznek rólad egyszer . . . szétdult Magyarország!"

* Elhangzott a MFB novemberi rádióadásában.

EGYESÜLETI BESZÁMOLÓ.

Ezévi r. közgyűlésünket okt. 8-án tartottuk meg, melyet a Hiszekegy-el nyitottunk meg, ami után az elnök a jelenlevő új tagjainkat üdvözölte.

Majd részletesen beszámolt az évközben folytatott tevékenységünkről, a különböző nemzeti irányu magyar megmozdulásokon való aktív részvételünkről, melyek között első helyet foglal el a szabadságharc megünneplése. Ennek előkészületeiben Cs. Közösségünk is tevékenyen veszi ki részét, mint egyik rendező egyesület. Az elnökünk közölte, hogy a szabadságharcos kör kiadja szokszorosítva az ő ez alkalomra írt angolnyelvű tanulmányát, melyet valamennyi angol nyelv-területen lakó olvasónknak megküldünk az E. É. karácsonyi mellékleteként. (Felhasználás módját: L. "Közlések" alatt.)

Majd a pénztáros és a segélybizottság számolt be a hatáskörükbe tartozó közérdekű dolgokról, utána pedig a vigalmi bizottság nevében titkárunk adta elő az idej szilveszteri bálunkkal kapcsolatos eddig elvégzettek (terembérlés, zenekar-szerződötetés, stb.) egyben megbeszéltük és kiosztottuk az egyesek munkakörét, teendőit.

Vezetési biz. tagnak n. Berlányi bt. helyébe Nagy G. bt-t választottuk.

Utána került sok a tisztségviselők újraválasztására, ami közmegelégedésre akként végződött, hogy a tisztségviselők a közgyűlés egyhangú felkérésére a következő évre is helyükön maradnak.

Ezután egy igen fontos, közérdekű ügyet ismertetett az elnökünk. Felmutatta és felolvasta a MKCSBK argentinai csoportjának a buenos airesi Magyar Házban ez év szept. 9-én felvett jegyzőkönyvét, melyet az nap kapot egy kísérőlevél keretében az ottani csoport elnökétől, dr. Endrődy Barna ezds-től, s melyet 15-en — köztük 4 ezds. — irtak alá, tehát az ottani csoport ugyszólván teljes számban. A jegyzőkönyv szerint az argentinai bajtársak egyhangú határozata, hogy az argentinai csoport a MKCSBK jelenlegi vezetőjét elnökének tovább el nem ismeri, mivel az egy titts. bajtársnak az ő egyes elnöki ténykedéseit kritika tárgyává tevő levelére egy oly hangú levélben válaszolt, mely "egy magas színvonalon álló és közmegbecsülésnek örvendő testület tekintélyével és méltóságával össze nem egyeztethető," továbbá mert ezt a levelet a bajtársi közösségen kívül álló vezető egyéniségeknek is elküldve, a bajtársi közösséget igen előnytelen megítélésnek tette ki! Ezért a MKCSBK argentinai csoportja "szükségesnek tartja, hogy bajtársi közösségünk központi vezetősége meghatározott időtartamra és az összes csoportok által választassék meg. Ennek a választásnak a lebonyolítására — mint a legerősebb és legtöbb tagot számláló — clevelandi csendőr bajtársak csoportja által kijelölendő választási bizottságot kéri fel és a választás megtörténtéig a clevelandi csendőr családhoz csatlakozik!"

Elnökünk szükségesnek tartotta hangsúlyozni, hogy mivel az argentinai bajtársak határozatát kiváltó sajnálatos előzmények a bajtársak előtt ismereteseek, ezért azokkal itt bővebben nem kíván foglalkozni. Egyébként

is Családi Közösségünk amint a múltban is távol tartotta magát az ilyen személyi természeti ügyektől, — amit az E. É. eddig megjelent számai is igazolnak, — úgy, hiven nagy nevű Testületünk hagyományaihoz, ezt számdékozik betartani a jövőben is.

A közgyűlés az argentinai bajtársak döntését egyhangúan örömmel vette tudomásul és szeretettel fogadta.

Az elnök egyben bejelentette, hogy mivel a jegyzőkönyv közvetlenül a közgyűlés előtt érkezett, így azzal eddig nem volt módunkban érdemileg foglalkozni. Szándékában van folyó évben még egy rendkívüli gyűlést összehívni, mely hivatva lesz a további teendők felett dönteni.

Megtiszteltetésnek tartjuk argentinai bajtársaink felkérését és a jövőben is minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni a volt m.kir. csendőrség emlékének a legméltóbb keretek között való fenntartására és az utókor részére való átmentése érdekében.

A közgyűlés felkérte az elnököt, hogy fentiekről az argentin csoport elnökét átiratban is értesítse ki.

A közgyűlés a Hiszekegy-el ért véget.

* * *

CSENDŐR ESKÜ.*

Csendő! Az eskü köt halálig!
Hazánkért élni, s halni kell!
Ahol az ellen tör fajtánkra,
Parancsok nélkül a harcra fel!

Fegyverre fegyvert, kardra kardot,
És szuronyt szegezz, ha ágyu nincs.
Inkább nyugodjunk hősi sirokban
De népünket ne törje rabbilincs!

Csákónkon kakastoll lobogjon!
Hiven, Vitézül! Ez a jelszavunk.
Magyar Hazánknek hű katonái,
— Becsületünkhöz hivek—vagyunk!

Békére szomjas szenvedő népünk
Szép legyen álma bárhol lakik.
Ne jusson többé az ellen kezére,
Ki a Hazáért imádkozik!

Aranykalászos buzatáblákon
Ne legyen többé ijesztgetés.
Azé a termés aki vetette,
S nem az örökös kinszenvedés!

Félre a földek elkobzásával!
Azóta nincsen szentelt kalács.
Nem kell a magyarnak "tanítómes-
ter",
Közsegház helyén hazug "tanács".

Háztájakba ne kotynyeleskedjen
Az, ki sosem szántott-vetett!
Ne rontsa kontár és semmittevő
A régi rózsás szép életet!

Csendőr! Az eskü köt halálig!
Elég a sirás, átkozás;
Ám harcra készen, — ha üt az óra —
Legyen egy magyar összefogás!

* Hajas István bt. verse. Megjelent a "Gesta" c. folyóiratban.

ÉVFORDULÓK.

50 évvel ezelőtt, 1916 aug. 28-ról 29-re virradóra tört be az árulásról és szövetségesei sorozatos hátbatámadásairól híres Románia meglepetésszerűen a teljesen védtelen Erdélybe. Az orvtámadás időpontja ördögien volt kiszámítva, amikor a Monarchia hadereje nagyon le volt kötve. Egyrészt a nemsokkal előbb lezajlott déltiroli offenzívával, mely részünkről máj. 15-én indult meg Velence elérésére és az olasz hadsereg bekerítésére, másrészt az ennek tehermentesítésére orosz részről indított u.n. Bruszilov offenzívával, mely még augusztusban is tartott. Ezt a helyzetet használta ki Románia, mely felé határaink — mint szövetségesek felé — érthetően teljesen védtelenek voltak.

Igy a Kárpátok keleti és déli szorosain betörő román hadosztályoknak csak vámtisztviselők és határszéli csendőrörsök álltak ellen önfeláldozóan, de a későbbi napok védelmi harcaiba is csak a közelben lévő pótalakulatok és egy határmögötti őrsökből alakult csendőr zlj. volt bevethető, amelyek azonban szintén súlyos vereségeket szenvedett. A hősi halottak közt volt maga a zlj. parancsnok Sikorszky örgy. és egyik szdpk. is. Szinte Gábor szds. pedig egyik karját vesztette. Így megfelelő ellenállás híján a románok az erdélyi délkeleti háromszögben fekvő Brassó, Nagyszeben, Kézdivásárhely, Sepsiszentgyörgy és Csikszereda városokat elfoglalva, az utóbbi tól NY-ra lévő Hargita hegység déli nyulványáig, a Tolvajos tetőig nyomultak előre.

Az orvtámadás azonban ilyen kezdeti sikerek ellenére is balul ütött ki, sőt visszafelé sült el. Hirtelen összeszedett magyar és segítségül jött német erők ugyanis 3 hét alatt nemcsak teljesen kiverték a betolakodókat Erdélyből, hanem november végéig egész Romániát elfoglalták. A csufosan megvert román hadsereg töredékei Beszerábiába menekültek az oroszok védelme alá. De mikor az orosz hadsereg 1917 őszén felbomlott, jobbnak látták a központi hatalmakkal megkötni a bukaresti békét. Ezt azonban ismét megszegették, mert a háboru végén kihasználva azt a helyzetet, hogy a forradalmi Károlyi kormány hadügyminisztere nem akart katonát látni, bocskorban, rongyos ruhában és kócmagzagos kuskákkal újból betörték a védtelen Erdélybe, amin már a később önként létesült, de kellő támogatásban nem részesített, sőt Kun Béla vörösei által hátbatámadott Székely hadosztály sem tudott segíteni.

1944 augusztus 23-ról 24-re éjjel harmadszor is megisméltődött a román árulás, ami aztán nemcsak a 2. világháboru kimenetelére volt végzetes, hanem mind a mai napig országokat és milliőkat döntött rabszolgaságba! De azért még mindig vannak nyugati államok, melyek tárgyalnak velük!

* * *

50 éve halt meg 86 éves korában I. Ferenc József és lépett trónra utóda, a tragikus sorsú IV. Károly, Magyarország utolsó koronás királya.

* * *

100 évvel ezelőtt, 1866. jul. 3-án volt az osztrákok vereségével végződő königgrätzi csata, ami apró előcsatározások után egyetlenegy nap alatt eldöntötte a jun. 21-iki hadüzenettel kezdődő, alig 2 hétig tartó porosz-osztrák háboru sorsát. Ennek a 2 német állam közötti testvérháborunak az volt az oka, hogy a Német-Római Birodalom felbomlása után 1815-ben alakult Német Szövetségnek — melynek akkor még önálló fejedelemségeként szereplő mai egyesült német államok és Ausztria voltak a tagjai — a Habsburg ház uralkodása alatt álló Ausztria volt a vezetője és ezt — mint a német államok legnagyobbika — a Bismarck vaskancellár politikai vezetése alatt álló Poroszország nem volt hajlandó elismerni. A csata sorsát részben Moltke tbk. kitünő vk. főnöki vezetése, részben pedig a poroszok által akkor még ujdonságként alkalmazott hátultöltő fegyverek döntötték el.

A mi történelmünk szempontjából a königgrätzi csatának az a sorsdöntő jelentősége van, hogy az a szorult helyzet, melybe — az olaszok részéről 1859-ben Solferinónál elszenvedett vereség után — ez az újabb vereség juttatta a Habsburg házat, arra vezetett, hogy az önálló állami élettől addig megfosztott és elnyomott tartományként kezelt Magyarországgal kiegyezzen úgy, mint az 1867. ápr. 11-én történt.

Ha a népek szabadságát és önrendelkezési jogát hirdető USA. kormánya valóban ezektől az eszméktől volna áthatva, akkor — 1956-ról itt nem beszélve — ha talán nem is éppen a 100-ik évfordulóra, de mégis hamarosan, egy hasonló kiegyezést szerezhetne Hazánkna az által, hogy a 800 milliós, terjeszkedni vágyó, s rövidesen atomhatalommá váló Kína miatt mindinkább szorult helyzetbe kerülő Szovjet-Oroszországgal minden ily értelmű megegyezését a rab-népek felszabadításának feltételéhez kötné.

* * *

300 éve született a beregi Tarpán II. Rákóczi Ferenc egyik híres vezére, a paraszti származású Esze Tamás, kinek nevéhez sok sikeres haditett fűződik, s akit, mint a "talpasok" brigadérosát, bálványozták alárendeltjei. Az évfordulón leplezték le szobrát Tarpán.

* * *

400 éve volt Szigetvár ostroma, eleste és Zrinyi Miklós hősi halála.

100,000 fővel ostromolta Szolimán szultán e déli végvárunkat, amelyet Zrinyi alig két és félezernyi, legnagyobbbrészt magyar harcosokból álló seregével védelmezett. Az augusztus elején kezdődő egyenlőtlen harc szept. 7-én ért véget egy hősi kirohanásban, ami úgy a várkapitánynak, mint maradék seregének a biztos halált jelentette.

A Habsburg politika itt is megmutatkozott. Vérezzen a magyar!

Miksa császár és király közel 100,000 fős hada Komárom térségében nem kapott parancsot a hős védők felmentésére, ők csak Bécsset féltették.

Meghatódott kegyelettel emlékezzünk meg a végvári vitézekről!

A CLEVELANDI ÜNNEPSÉG.

Az 1956-os "Szabadságharc Clevelandi Emlékbizottsága", 1966 október 23-án 4 órára a Lakewood Civic Auditóriumban tartott emlékünnepeyre diszes meghívót bocsátott ki, amelyben röviden emlékeztetett a Pesten okt. 23-án történt eseményekre. Így a tüntetések és felvonulások betiltására, ami az egyetemi ifjuság körében viharos ellentmondásokat váltott ki, majd a Petőfi szobornál, később a Bem szobornál történt eseményekre, . . . "amikor még senki sem sejtí, hogy néhány órán belül micsoda szörnyűséges vérfürdő indul meg a most még boldog Budapest utcáin . . ."

Az évforduló megünneplésének előkészületeiből és rendezéséből Családi Közösségünk — mint az Emlékbizottság taggyesülete — tevékenyen kivette részét. Az ünnepély lefolyása méltó volt a nagy nap jelentőségéhez.

Több mint 2000 főnyi lelkes közönség töltötte meg a hatalmas termet, hogy lélekben visszazálljanak a 10 év előtti tragikus eseményekben résztvett és elesettekhez, adózzanak hősiességüknek.

A magyar és angol ima után Wayne Mack rádió-igazgató, a magyarok barátja nyitotta meg az ünnepélyt, majd Iráti Géza a clevelandi szabadságharcos csoport elnöke idézte fel a 20,000 hősi halottat, akiknek vére pirosra festette a pesti utca kövezetét.

Az angol szónok Michael A. Feighan képviselő volt.

Utána átadták a Szabadság-Awardot L. B. Seltzer szerkesztőnek, aki 56-ban minden dicséretet megérdemlően felkarolta a szabadságharcosokat.

A zenei műsorban Kodály, Bartók, Beethoven, Liszt művei szerepeltek, amiket a Clevelandi Szimfonikus Zenekar adott elő Rozsnyai Zoltán vezetésével.

Felolvasták az Államok alelnökeinek, Ohio kormányzójának, Cleveland polgármesterének üdvözlő táviratát, majd az ünnepély Major Tamás társelnök zárószavaival ért véget.

A szabadságharcos kör kiadta elnökünknek ez alkalomra összeállított tanulmányát — címe: "HUNGARY thousand Years in the defense of the West", — amit az ünnepélyen résztvett amerikai vendégeink mind megkaptak.

A szép eredmény 25 clevelandi magyar egyesület összefogásából született. A rendezőbizottság élén Iráti Géza elnök és Major Tibor társelnök, a 2 clevelandi szabadságharcos szövetség vezetői állottak.

Külön kell megemlékeznünk a Krasznay rádióról, mely okt. 23-tól nov. 4-ig minden esti előadását az 1956-os szabadságharc gondolatának szentelte. A nagyszerű és kegyeletes sorozatot november 4-én elnökünk záróbeszéde fejezte be. Az ebből készült kivonatot lapunk 2-5 oldalán közöljük.

* * *

Ohio több városában, így Pittsburghban, Columbusban stb. tartott a magyarság emlékünnepeit és az USA mintegy 200 városa nyilvánította Magyar Szabadságnapnak október 23-át.

HAZUDNAK RENDÜLETLENÜL . . .

Kiforgatták otthon a Szent István napot!

A napokban került véletlenül a kezembe az otthoni vörös hazaárulóknak az emigrációban élő magyarság megtévesztésére és hazacsalogtatására ördögi ravaszsággal szerkesztett "Magyar Hírek" címet viselő szennylapja, augusztus 15-i dátummal. Ebben a sajtókloakában az idegen fajú bérfirkász "Augusztus 20" címszó alatt megkockáztat, kiizzad egy rövid eszmefuttatást, az államalkotó, általuk és a pánszláv kannibál imperializmus által — a legszörnyűbb elnyomásban és rabságban tartott magyar népnek egyik legszentebb ünnepéről: SZENT ISTVÁN napjáról, egy megemlékezést.

Mi magyarok megszoktuk már, hogy honfoglalásunk óta — amikor Árpád vezérfejedelem visszavezette Európa szívébe — a Kárpátmedencében lévő Pannoniába — többezer-éves ősi örökségünkbe ezt a turáni, ősi szittya, államalkotó királyi népet — az akkor egymást gyilkoló, rablóbandákban élő "kultur" nyugati népek ha rólunk, ősi multunkról és eredetünkről volt szó — hazudtak, hamisítottak — krónikáinkat diszkreditálták! És ez a hazugság-áradat, ez a gyűlölet, napjainkban is tovább tart!

Nem bírják az "árják" elviselni azt a megcáfolhatatlan történelmi igazságot, hogy Európában mi voltunk az elsők, akik a törzsrendszert megszüntetve államot, birodalmat alkottunk. S ez a keresztény államalkotás, birodalom felépítés Szent István királyunk nevéhez fűződik.

Ezért a magyar nemzet legnagyobb nemzeti ünnepe: Augusztus 20.a!

Ezer éve méltó fénnel, pompával, méltóságteljes, önérzetes, büszke magatartással ünnepelte a magyarság ezt a napot, s ezt még az otthoni vörös rablóbanda sem tudja eltüntetni!

Hát csináltak belőle: "Az új kenyér", a "Termés betakarítás", az "Alkotmány ünnepét!"

Hazudnak, hamisítanak tovább rendületlenül!

De a Nyugat árulása folytán keresztre feszített, rabságban sinylődő magyar népünk összeszorított ököllel tovább él, éhez, szenved, s viszi Krisztus keresztjét állomásról - állomásra, fel a Golgotára!

Befelé, lelkébe zárkózva dolgozik, küzd, mindent számon tart és nem felejt!

Ősi hitével érzi és tudja, hogy a Golgota után jön a Feltámadás!

Igy befelé élve vörös rabságának minden évében, büszke öntudattal és nagy multjához méltó magatartással ünnepli meg a mi legnagyobb nemzeti ünnepünket:

augusztus 20.-át.

Nyugaton alkonyodik! Keleten kél a nap, a Szent Istváni magyar birodalom ragyogó, turáni napja.

Mokcsai Szabolcs.

EMLÉKEZÉS NYUGATMAGYARORSZÁGRA.

Irta: ** honvéd bajtárs. (Kivonat)

A két világháború közötti időben mindig érthetetlennek tartottam, hogy miért csak a cseh, román és szerbek által bitorolt magyar területekkel foglalkozik az irredenta mozgalom és miért nem esett szó soha az osztrákok által elrabolt magyar területről, melyet Burgerlandnak neveztek el.

Nagyon helyesen mutatott rá Heckenast D. professzor egy tanulmányában az osztrákok által elkövetett történelemhamisításra és arra, hogy Burgerland Magyarország szerves része, s azzal úgy földrajzilag, mint gazdaságilag egy összefüggő egésznek alkot. De a kiváló angol történelem-tudós Mac Carney is megállapítja ezt azzal a hozzáfűzéssel, hogy Ausztriának úgy esett az ölébe Burgerland, hogy azt nem is igényelte. Erre az ördögi manipulációra csak egy Benes volt képes, akinek a boszorkánykonyhájában főzték ki, hogy Magyarországot teljesen, tehát Nyugat felől is be kell keríteni, hogy ezen a korridoron keresztül Csehország és Jugoszlávia egymásnak kezet nyujthasson. Ebbe esett volna bele Sopron is. Szerencsére az olaszok támogatásával sikerült a magyar kormánynak elérni, hogy Sopron és környéke népszavazással döntse el hovatartozandósága kérdését, aminek eredménye az lett, hogy Sopron és környéke magyar maradt. Így a korridor-terv nem sikerült. Ugyancsak eredménytelen maradt a Benes által országunk ellen szervezett bojkott és blokád is. Ez időben kizvetlen a határon teljesítettem szolgálatot, amikor is a velünk szemben lévő osztrák cső. őrstől az alábbi átiratot kaptam: "Mi osztrák csendőrök ellene vagyunk a Magyarország ellen indított bojkott intézkedéseknek és kijelentjük, hogy semmiféle erre vonatkozó rendeletet nem hajtunk végre!" Így itt egy rés keletkezett a határon, ahol sok fontos anyag, még fegyver is jött be az országba a bécsujhelyi arzenálból. Itt lőtte magát föbe az embervért ivó terrorista főnök Szamuelli Tibor, mikor megtudta, hogy le akarják tartóztatni és már nincs menekvés.

A "The Geographic Magazine" egyik számában egy hosszú, színes képekkel illusztrált cikket találunk, "Building a New Austria" címmel. Ebből tudjuk meg, hogy a 750 esztendő Borostyánkő (Bernstein) vára, mely ma "Count Johann Almásy" tulajdona, a többi burgerlandi osztrák várakkal együtt tartotta fel a hunok, avarok, magyarok, törökök és oroszok támadásait! Az osztrák informátor szerint az bagatell dolog, hogy a magyarok abban az időben már több mint 300 éve jogos tulajdonosai voltak annak a földrésznek, amelyen a magyar Almásy ősök a várukat emelték, s nekik semmi okuk sem volt magyarok ellen harcolni. Az informátor szerint évszázadok folyamán az osztrákok védték meg Nyugatot a török veszélytől és 188 támadást hárítottak el! Hunyadiak, Kinizsi Pál, Tomori érsek, Kapisztrán, a Zrinyiek, Losonczyak, Dobók, Jurisics áldozatai szót sem érdemelnek!

Csak mikor már Bécs veszélyben forgott, fordult az ijedt Lipót császár a pápához és több keresztény urakodóhoz, de főleg a magyarokhoz

segítségért. Így alakult meg a Savojoy Jenő serege, zömmel magyarok és lengyelekből, amelyik azután a törököt a Dráva és Száva vonalától D-re szorította.

A magyarság a török elleni harcokban oly mértékben pusztult, hogy nagy területek váltak lakatlanná, s ekkor foglalták el a pusztuló magyarság helyét a betelepített németek, horvátok, tótok, ruszinok, rácok.

Szegény osztrákok! A burgerlandi "Burg"-jaik egyikének sincs osztrák tulajdonosa, ami némileg alátámasztaná e területre való jogosultságukat, mert az mind magyaroké, mert ugye az Eszterháziak, Almásyak, Batthyányak nem tekinthetők osztrák familiának!

1921 nyarán a trianoni békeparancs szerint a hatóságok már elhagyták a kiűritendő területeket, s a csendőrség is járasonként összevonva várta az elvonulási parancsra. Ekkor történt valami váratlan, de nagyszerű és felemelő. A magyar lakosság spontán megnyilvánult fegyveres tiltakozása az erőszak ellen. Prónay Pál alez., a kikiáltott Lajta-bánság bánjának vezetésével nyugatmagyarországi és egyéb, az ő zászlóalja alá gyülekezett fiatalság a betolakodó osztrákokat kiverte az ezeréves Magyarország területéről! Én ebben az időben az ostfiasszonyfai cső. tanosztálynál teljesítettem szolgálatot. Riadó! Azonnali bewaggonirozás, elszállítás a gráci fővonalra! Tisztvezette cső. szakaszok különböző helyekre irányítva. Nekem egy szakasznyi csendőrrel Németujvárra kellett vonulni. Mivel ez a vonat Grácig ment, futótüzként terjedt el a hír Ausztriában, hogy magyar cső.ség vonul fel az osztrák határra. Ekkor már egy 200 főből álló osztrák cső. különítmény elérte a Németujvártól csak néhány km-re fekvő Sóskut községet. Ez a különítmény azzal a jelszóval, hogy "Burgerland miatt nem engedjük beveretni a fejünket..." még aznap Kukmérre és a következő nap az ezeréves határokon tulra vonult vissza.

A Németujvárra való bevonulás felemelő volt! Sirva és kacagva tódult a lakosság az utcára, hogy lássák a keményléptű kakastollasok bevonulását. Szakaszommal Sósikuton át Bányácskára, majd Pusztaszentmihályra vonultam. Onnantól a határig volt a senki földje, ahol a felkelők voltak az urak!

Itt történt, hogy a szállásomon felkeresett egy 3 tagú antant-misszió. Tört németességgel kérdezték, igaz-e, hogy a felkelők magyar katonák civil ruhában? Tagadó válaszomra franciára fordították a szót, gondolva, hogy úgy sem értem, mert a felkelők válasza általában mindenre csak az volt, hogy "nix tajcs!" Beszélgetésük lényege volt, hogy az osztrák kormány vádjai nem felelnek meg a valóságnak, s ily értelemben kell jelentést tenniük a Sopronban székelő tábornoki bizottságnak.

Emlékeim ma sem hagynak nyugodni! Miért kellett ennek így lenni?

Még a sok száz éven át "sógor" is megrabolt bennünket, magára hagyott árva magyarokat!

TIZ ÉV ELŐTTI ESEMÉNYEK.

Október 24-én a szovjet csapatok beavatkoztak az eseményekbe.

Október 28-án a szovjet csapatok megkezdték a kivonulást a Fővárosból.

Október 30-án Pálincás A. pánceles örgy. rétsági egységével kiszabadította Mindszenty hercegprimást a felsőpetényi kastély-börtönéből.

November 1-én a Magyar Írók Szövetségének nyilatkozatát olvasták fel a már szabad Kossuth rádióban. Ebben tisztelettel emlékezve meg a forradalom halottairól, a kivívott szabadság és függetlenség erkölcsi tisztasága mellett szólaltak fel, ... hogy azon folt ne essék.

Ugyanaz nap este Nagy Imre szólt a magyar néphez a rádióon keresztül. Kinyilvánítja mély felelősségérzettől áthatva a magyar népköz-társaság semlegességét. A magyar nép a függetlenség és egyenjogúság alapján barátságban kíván élni a világ valamennyi népével... a forradalmi harc győzelemre vitte a szabadság és függetlenség ügyét!... Kéri, hogy a közeli és távoli országok tartsák tiszteletben népünk megmáshatatlant elhá'ározását!... Népünk a történelem folyamán még sosem volt ilyen egységes! Felhívja az ország dolgozó millióit, hogy védjék és erősítsék önfeláldozó munkával hazánkat, a független, demokratikus és semleges Magyarországot.

November 3-án Mindszenty biboros beszélt a rádióon keresztül a magyar néphez. "...nem kell szakítani a multammal — mondta — ... Isten irgalmából ugyanaz vagyok, mint voltam a bebörtönzés előtt... bár a fogság megviselt" ... Köszönetét küldte a Szentatyának, azon államfőknek, kormányoknak, parlamenteknek, közéleti és magántényezőknak, kik hazája és az ő sorsa iránt részvétellel viseltettek! "... Kis nemzet vagyunk, de ezeréves történelme során nincs még egy a földgömbön, amelyik ennyit szenvedett volna! ... Barátságban, zavartalan békés, kölcsönös megbecsülésben kívánunk élni a távoli Amerikával, az Orosz Birodalommal és jószomszédi viszonyban a környező államokkal... Helyzetünket most az dönti el, hogy mi a szándéka az oroszoknak a határainkon belül lévő katonai erejével, ami a hírek szerint növekszik... mi nem támadtuk meg Oroszországot... reméljük, hogy fegyveres erejét mielőbb kivonja hazánkból... a harc nem forradalom volt, hanem szabadságharc, amelyik azért folyt, mert a nemzet szabadon akart döntenit arról, hogy miként éljen!... új, visszaélés-mentes választás szükséges, amelyen minden párt indulhat nemzetközi ellenőrzés mellett!... A gyönyörű egység októberi napjai után ne adjanak helyt pártviszályoknak és széthúzásnak... jogállamban élünk, osztály nélküli társadalomban, igazságosan korlátozott magántulajdon alapján állunk... kulturnacionalista nemzet és ország akar lenni az egész magyar nép! Mint a magyar katolikus egyház feje kijelenti, hogy nem helyezkedünk szembe a történelmi haladás igazolt irányával... a keresztény hitoktatás szabadságának azonnali rendezését... elvárjuk...

"Mi, akik figyeljük és előmozdítani kívánjuk az egész nép javát, bizunk a Gondviselésben!" — fejezte be beszédét a Hercegprimás.

NOM. 4-én újra megindult a vörös gőzhenger, ami a véget jelentette.

November 6-án Grebenyik vörgy. Budapest szovjet városparancsnoka kiadta 1. sz. parancsát. "A szovjet csapatok a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt kormány kérésére ideiglenesen bevonultak Budapestre, hogy testvéri segítséget nyújtsanak a magyar néphez szocialista vívmányai... megvédésében, az ellenforradalom leverésében és a fasiszta veszély elhárításában." ... Megparancsolja:

1.) Azok a személyek, akiknél fegyver van, haladéktalanul szolgál-tassák be a szovjet kat-i pságnak... a leadó személyt nem vonják felelőségre.

2.) Nov. 7-től Budapest területén az utcai közlekedés csak reggel 7-től este 19-ig szabad... szovjet kat-i jörnek mindenki engedelmességre tartozik.

3.) Felhívja a gyárak, üzemek hivatalnokait, munkásait, hogy vegyék fel a munkát... az ezt akadályozókat felelősségre vonják.

4.) A helyi hatalmi szervek biztosítsák a lakosság élelmiszer és tüzelő ellátását. Élelmiszerüzleteket nyitva kell tartani 8-tól 18 óráig.

Felhívja Budapest dolgozóit, hogy segítsék a helyi közigazgatást és a szovjet csapatokat a közrend és a város normális életének helyreállításában és biztosításában.

* * *

Az utolsó segélykérés.

"Nyugati világ! Testvérek! Az Isten, a szabadság, a szolidaritás nevében kérünk... SEGITSETEK!... a hajónk süllyed... a fény kialszik... Halljátok meg szavunkat! Mozduljatok meg! Nyujtsatok segítséget! S.O.S... S.O.S."

"Nyugat süket maradt. Nyugat megalkudott" — mondja dr. Béky Z. ny. püspök egyik emlékezésében. "Ugy látszik az egyiptomi olaj drágább volt, mint a Nyugat kényelméért és biztonságáért ezer év óta tengerként ömlő magyar vér!... a magyar nép a Duna-Tisza táján ma is ugyanazokat az elveket, elgondolásokat és követeléseket tartja szentnek, amelyekért legjobb fiai életüket adták oda... az önálló, független, szabad Magyarországot!"

* * *

Több mint 100 évvel ezelőtt mondta Kossuth Lajos:

"Az emberiség számára még van reménység, mert vannak hősei, mártirjai".

Nem veszhet el, míg Isten van az Égben és Amerika a földön! A világ nem veszhet el! A szabadság győzni fog! Magyarország nem veszhet el! A szabadság nem halhat meg!"

Ugyan mit mondana most, a történetek után??

SZERETETTEL KÖSZÖNTJÜK ARGENTINAI BAJTÁRSAINKAT!

Amint Értesítőnk más helyén a f. évi október hó 8-án tartott közgyűlési beszámolóinkban közöltük, a MKCSBK argentinai csoportja a clevelandi cső. családhoz csatlakozott.

Argentínai bajtársaink elhatározásában igazolását látjuk annak — a mult nemes hagyományain alapuló — irányvonalunknak, melyet családi közösségünk megalakulásától kezdve követett. Sajnálattal láttuk azokat a káros jelenségeket, melyek a csendőr emigrációban is felütötték fejüket. Mi nem csupán igyekeztünk magunkat minden viszálytól távoltartani, hanem — hivatkozva a közös múltunknak valamennyiünket kötelező emlékére — igyekeztünk mérséklő befolyásunkat cselekvőleg is érvényesíteni a magasabb célok szemelőtt tartásával még akkor is, amikor ez nem mindég talált megértésre.

Az év végének torlódó eseményei nem engedték meg, hogy a rendkívül nagy jelentőségű és megtisztelő javaslattal annak sulyához mérten foglalkoztunk volna, azonban eddig is megtettük, amit tehettünk. Bajtársainkat további lépéseinkről is tájékoztatni fogjuk.

Családi közösségünk fennállása óta ez az első eset, amikor ebben a tárgyban az E. É. hasábjain szólunk bajtársainkhoz. Miként eddig, úgy most is karácsony hangulatában és talán a 12. órában még az eddigiéknél is fokozottabban szavunk a bajtársi szeretetét!

Argentínai bajtársaink megtették az első lépést. Családi közösségünk pedig vállalja a további teendőket.

Minden csendőr bajtársat kérünk, legyen a segítségünkre és minél szélesebb körben terjesszék jelen közleményünket. Javaslátokat a feladó címére kérünk.

Szeretnénk hinni, hogy a mult emlékei egyformán élnek valamennyi csendőr szívében az emigrációban is, s bajtársaink egyetértének jószándéku törekvéseinkkel.

A volt Magyar Királyi Csendőrség egységes emigrációs szervezetét, mely méltó legyen a nagynevű előd emlékéhez, meg lehet és meg kell valósítani!

Lehet, hogy az út hosszú és fáradságos lesz, azonban közös jóindulattal és egyetértéssel célba vezet.

Ebben a reményben köszöntjük összes csendőr bajtársainkat, kérjük ismételtlen segítségüket és kívánunk valamennyiüknek Istentől áldott kegyelemteljes karácsonyt és egyben boldog ujesztendőt is.

A Magyar Csendőrök Családi Közössége.

Halottaink

Ismét temettünk egy értékes, jó bajtársat, csendőr egyesületünk egyik alapító tagját, MÁTÉ Ferenc őrnagyot.

Junius végén kaptuk a hirt, hogy a fárasztó, túlfokozott munkája következtében szívrohamot kapott és kórházba szállították. Sajnos, az orvosi tudomány már nem tudott segíteni rajta és július 4-én örökre lehunyta szemeit szeretett Bajtársunk.

1932-ben lépett a csendőrség kötelékébe, ahol nagy szaktudásával tünt ki és szolgált különböző beosztásokban, legutóbb mint a csendőr nyomozó tanzázad parancsoka.

Előbb Kanadába vetette a sors, onnan jött át az Államokba, ahol szorgalmas munkával igyekezett a jövőjét biztosítani a családjá és maga számára. Sajnos ennek eredményét a pihenés éveit nem érthette meg.

Július 6-án volt a temetése bajtársai és barátai nagy részvéte mellett.

A clevelandi Calvary temetőben — ha Neki idegen földben is — legyen nyugodt az örök álma.

* * *

Egy Ausztriából kapott levélből elkésve értesülünk, hogy Grácban ez év március 28-án cukorbetegsége következtében meghalt HÍDAY Sándor alezredes bajtársunk, a szekszárdi cső. osztály utolsó parancsnoka.

Április 1-én helyezték örök nyugalomba az ottani központi temetőben.

* * *

Otthonról kapott hír szerint tragikus körülmények között vesztette életét JÁNOSSY Pál szds. bajtársunk. Családjával együtt kitelepítették az alföld egyik állami gazdaságába, ahol utóbb mint traktorvezető dolgozhatott.

Az orosz katonaság által a közelben tartott egyik éleslövészet alkalmával egy eltévedt gránát megölte.

* * *

Ugyancsak otthoni szomorú hír, mely szerint dr. SÓTONYI Jenő bajtársunkat -kinek utolsó beosztása a kolozsvári nyom. alosztály volt — 1964-ben -koholt vádak és hamis tanúk vallomása alapján — felakasztották.

Drága Bajtársaink, nyugodjatok békében!
Emléketeket kegyelettel őrizzük!

ADATOK A MAGYAR NÉP SZERETETÉNEK, BIZALMÁNAK — A CSENDŐRSÉG ÉS EGYES CSENDŐRÖK IRÁNTI — MEGNYILATKOZÁSAIRÓL.

H. alhdgy. írja: A falvak népének a csendőrök iránti szeretete, ragaszkodása, megbecsülése láthatóan, illetve tüntető módon nem nyilatkozhatott meg, mert az veszélyt jelentett volna az együttérzőkre. De titokban számtalan jelét adták szeretetüknek és ha találkoztak velük — mert hiszen a volt csendőr kiléte nem lehetett titok — mindég kifejezésre juttatták azt az óhajukat, hogy "Csak még egyszer láthatnánk kakastollasokat, mert addig itt nem lesz rend, míg ők nem jönnek vissza!" Stb. Százával ajánlották fel szolgálatukat arra az időre, amikor majd "megszólal a kakas!" Kérték, hogy ne feledkezzünk meg róluk, mert nekik is van leszámolni valójuk, s a sok legyilkolt csendőr okozta hiányt majd ők akarják pótolni!

A nép ma is főleg a papokat és a csendőröket becsüli a legtöbbször. Nemcsak, mert ezeket üldözi leginkább a kommunista rendszer, hanem mert bennük van a legnagyobb reményük, bizalmuk a jövőt illetően. Tudják, hogy a csendőrség pontosan az ellenkezőjét cselekedte annak, amit a csavargókból és a tolvajokból összetoborzott mostani ávósok és rendőrség csinál.

Teljesüljön a jóérezésű magyar nép óhaja!

* * *

1945 végén futótüzként terjedt el a hír a csepeli internálói tábor jó magyarjai között, hogy Mindszenty hercegprímás készül meglátogatni a tábor lakóit, akiket a vörösök bosszuszomja tartott itt fogva. A jó hírt kétkedéssel, de reménykedve fogadtuk mi, a kihallgatásokon összevert, a davaj munkában elcsigázott szerencsétlen emberek, munkások, tisztviselők, papok, csendőrök. A hitetlenkedés oka volt, hogy az egészségügyi viszonyok, a bámásmód, az élelmezés, az internáltak kinézése nem kívánhat nyilvánosságot.

Ennek dacára egy nekünk széppé és emlékezetessé varázsolt napon mégis megjelent Mindszenty Őeminenciája. A csendőrök katonás gyorsasággal rendbehozták ruházatukat — amennyire az még lehetséges volt — és a többiek is követték példájukat. A barakokban mindenki a maga ágya előtt állott vigyázzban. A táborparancsnok és pribékjei kíséretében szabad volt a "Bátor Biboros"-nak végigmenni az internáltak sorfala között. Meltósággteljes kimértséggel haladt el a megilletődött internáltak előtt. Éreztük, hogy tudomást vesz mindenről, megjegyyez mindent, amint éles tekintetét végigjártatja az embereken és a környezeten. Több magasrangu csendőrtiszt is volt közöttünk, — nem tudom, ismerte-e őket előzőleg, de — igen barátságosan szólt egyenként mindegyikhez és kérdezősködött sorsuk felől.

A látogatás után kissé javult az internáltak helyzete és az első barakban ezidőtől kezdve minden vasárnap engedélyezték a szentmisét.

A "Jó Pásztor" nem hagyja el a juhait! Ezért veszélyeztetik az életét a ragadozó farkasok! (X. Y.)

A. F. őrm. Sz-en jegyzőgyakornok a "felszabadulás" után, majd a kisgazdapárt járási szervező titkára. Szókimondásáért elfogták. A falvak mentési akciót indítottak az érdekében, s a tárgyaláson az előbb még terhelő tanúk is visszavonták vallomásaikat. Felmentése után könyvelő egy még magánkézben levő malomban, majd az Egyesülés főadminisztrátora. Később a hortobágyi Elep pusztára történt deportálása alatt az étkezési bizottság vezetője, s mint ilyen, leleplezi a rendőr parancsnokot és társait, akik a deportáltak csomagjait fosztogatták, élelmezési pénzüket lopkodták.

* * *

F. P. O. törm. írja. 1945-47-ben, de később is, minél jobban erősödött a csendőrök üldözése, elnyomása a hatóságok által, a lakosság annál jobban kimutatta a szeretetét, együttérzését. Mindenütt szívesen felvették munkára a csendőröket — amíg lehetett irodaira is — mert minden poszton kiválóan megfeleltek és ami fő, megbízhatók voltak.

A kommunista rendőr őrsparancsnok számos helyen és esetben kérte a volt csendőrök segítségét és vette igénybe szaktudásukat 1-1 büneset nyomozásánál.

* * *

A Budapesten kitört szabadságharc hírére B. községben G. törm. előveszi évek óta félve rejtegetett csendőr egyenruháját, beöltözik, s úgy megy végig a falun az éljenző lakosság kíséretében a község házára, ahol felajánlja szolgálatait. Az akkor alakult községi tanács őt kéri fel bírónak, mely tisztséget erélyesen, közmegelekedésre látja el a szabad napok alatt. Utána — természetesen — menekülnie kellett, mert bátor kiállásáért halálra keresték. A harcok után magyarországi lapok, sőt a rádió is foglalkozott az esettel, — természetesen már gunyolódva!

* * *

"Perdóczy" Nemzetőr parancsnok írja: "a Nemzetőrség megalakulása napján a körzetemben lakó összes volt csendőrök jelentkeztek szolgálatra. Ez tette lehetővé, hogy minden járőr parancsnoka csendőr volt. A lakosság boldog megnyugvással vette tudomásul, hogy ismét csendőrök tartják fenn a rendet és ez ellen soha, senki sem tiltakozott. Mondanom sem kell, hogy milyen könnyebbséget jelentett ez nekem parancsnoknak, a munkám elvégzésében."

* * *

K. törm. lábtöréssel kórházba került. Amikor megtudták, hogy csendőr volt, ő lett a kórház dédelgetett kedvence. Minden ápoló az ő kedvét kereste. Ismeretlenek látogatták és minden jó enni és innivalóval ellátták. Egy fiatalember messze vidékről motorbiciklin hozta el az édesanyját látogatába a beteg fiához. Később, gyógyulása után — mert kellett — bujtatták és értesítették a készülő razziákról, így sok kellemetlenséget kerülhetett el.

A szabadságharc alatt a m-i megyei Forradalmi Tanács katonapolitikai csoportjánál volt szolgálatvezető.

birtokába jutott egyik bajtársunk. Unokája — nyári európai útján — megszerezte és magával hozta az ő csendőr dédapja egykori — féltve őrzött — szolgálati könyveit. A legértékesebb a "Pesti Könyvnyomda Rt." kiadásában 1881-ben megjelent "Utasítás a m. kir. csendőrség számára", tehát a legelső SZUT! Ennek első része a szervezeti, a másik a szolgálati utasítás. Az egész könyv 192 oldal, szemben az 1941-es, utolsó Szut 414 oldalával. Bár nyelvezete — stilusa — néhol régies, nekünk már nehézkes, de vannak részletek, amelyek a legutolsó Szut-ban is felfedezhetők — szószerint. Igen sok érdekes adat teszi változatossá. Közli az 1881 évi III. tc. teljes szövegét a közbiztonsági szolgálat szervezéséről, majd az ehhez tartozó 1881 évi II. ct-t a legénységi állomány kiegészítéséről. Közli az első eskümintát, majd a beszállásolási szabályzatot, különféle átalányokat és kimutatásokat. A Szut-nak 68 oldalnyi része 150 §-t foglal magában (alpontok nem voltak) Az 1941-es Szut, szolgálati része 266 oldalon 109 §, de 571 ponttal! Felsorolja a "Fog-díjak"-at, amit katonaszökevények, vagy "polgári állású egyének" elfogása után kapott a csendőr. Ez az összeg aszerint változott, hogy az elfogott egyén hány év büntetést kapott. Az utasítási részből megtudjuk, hogy az őrsparancsnok összesen 7 féle szolgálati könyvet — előjegyzést — vezetett, szemben a legutóbbi időkkel, amikor egy öpk. szolgálati könyvei és előjegyzései a 30-at elérték!

A Szut-nak mintegy pótlékát képezi a "Vezérfonal a csendőrnek ellenszegülési esetekben követendő magatartására nézve" című füzet, mely 1882-ben lett kinyomtatva "Marosvásárhelyt" (Igy!). Ebből egyelőre csak a kard használatára vonatkozó 6. §-t idézzük érdekessége miatt. Ez így szól: "Ha egy, vagy több fel nem fegyverzett egyén készül a csendőrt megfogni, vagy megütni, kardot kell rántania és azzal az illető arcába kell egy vágást mérnie. E megsebesítés által a további harcznak rendesen eleje vétetik, s az illető ennek következtében ritkán válik kereset képtelenné és intő például a csendőrség irányában ellenszegülés bélyegével láttatik el!" A Szut. pótléka még egy kézzel irt "Szemleutasítás".

Érdekes adatokkal szolgál az 1885-ben Kolozsvárt nyomtatott 1886-as, "A m. kir. csendőrség Évkönyve" is. Ennek elülső fedőlapján egy gy. cső. járőr, hátsó lapján egy l. cső. rajza van, korhű öltözetben.

Az első oldalon a "Királyért és Hazáért" feliratu címer alatti kis vers:

"Oh magyaroknak istene
Oh áldd meg ezt a nemzetet,
Adj néki mindent a mi kell,
Adj egyetértő érzetet!

A naptári rész után 13 oldalon át sorolja fel az uralkodó Habsburg ház minden tagját, kiterjedt rokonságát. Majd az állomány és elhelyezés következik, amelyikből megtudjuk, hogy 1885 végén még csak 2 ezds. volt a testületben, a felügyelő és az egyik osztályvezető. Mind a 7 kerpk. alez. volt.

Ezután hozza a "Dicsőség csarnoká"-t, ebben felsorolja az 1884-85-ben érdemkereszttel kitüntetett 7 cső. altisztet, majd az okirattal kitüntetetteket. Következik az elhelyezési kimutatás, amelyik vármegyénként nyújt képet arról, hogy milyen gyér volt akkor még az őrsök száma.

Utána a m. kir. honvédséget tárgyalja dandár, féldandár és zlj.-anként, így a későbbi, I. v. háborus honv. ezredek elhelyezéséről nem ad tiszta képet.

Ezredenként sorolja azonban fel a közös hadsereget. Ebből kitűnik, hogy az elhelyezés 1914-ig ugyszólván semmit sem változott. Pesten találjuk már akkor a 32-es bakákat, Kecskeméten a 38-asokat. Kaposváron székel a híres "rossebb"-es 44. ezred és Fehérváron velük egy hao-ban a később ugyanoly híres 69-es Hindenburg-i bakák. A román betörés után oly sok fényes diadalt aratott 82-es székely ezred pedig Székelyudvarhelyen állomásozott.

Azután "Szakközlemények" jönnek a térképolvasásról, majd a "Bűnügyi előnyomozásról". Majd egy rövid szépirodalmi rész után néhány bünesetet tárgyal le "Egy csendőr naplójából". Ezt egy kis vers-idézet vezeti be:

"Erős akarattal igaz uton járván, — Más példáján okulj, ne a magad kárán!"

Az egyik rövid büneset leírását szó és betű szerint az alábbiakban hozzuk: "A csendőrnek szolgálatban úgy kell magát tekintenie mint az ellenség előtt; senkibe se bizzék, s minden perczen legyen elkészülve a netaláni ellenszegülés visszaverésére. Az ily elővigyázattal és elkészülve portyázó csendőr, vagy járőr oly könnyen le nem fegyverezhető".

"Az elbizakodás szomorú példáját mutatja a következő kis esemény:

Ugyanis Mosonyi József járőrvezető és Naszádos Antal maros-ludasi csendőrök szept. 12-én 7 és 8 óra között őrükre levén bevonulandók, Czintos község közelében az ut mellett 3 férfit láttak ülni egy-egy tele zsákon; a mint egy hét mulva kiderült, Biró Sándor, Babos János és Török János ádámosi lakosok voltak. Azon gondolat, hogy a zsákokban csempészett vagy lopott tárgy is lehet, gyanut szült, s a járőrvezető kérdé az embereket honnan jönnek, merre mennek, hova valók, mit visznek? mire ezek majd ozdi, majd istenházaiaknak mondván magukat, Biró Sándor alázatos felénk hangon monda, hogy többféle apróság van a zsákokban, Török János azonban bevallá, hogy leveles magyar dohányt visznek, mire Mosonyi csendőr megrendelé, hogy a járőr előtt menjenek Czintos felé, s egyidejűleg tapogatózás által a zsákok tartalmaáról meggyőződést szerzendő, Mosonyi csendőr a zsák fölé hajult, s ezen perczen Biró Sándortól a fejére kapott hatalmas botütés következtében eszméletlenül a földre rogyott; nagyhamar a második csendőrhöz is sujtott Biró, de az az ütést fegyverével felfogta. "Egyik kutyát leütöttem, öljük meg a másikat is", biztatással gyorsan és rohamosan támadták meg Naszádos csendőrt, de ezt megelőzőleg Babos János még egyet vágott baltájával az eszméletlen Mosonyi fejére... Csendőr és csempészek közt a legváltásosabb küzdés támadt, a bot és fejsze-ütések oly gyorsak voltak, hogy a támadók fegy-

verein 19 mely ütés számlálható, melyek védekezés közben a szuronyos fegyvertől keletkeztek, s csak a legnagyobb erőfeszítéssel sikerült Naszados csendőrnek az ütéseket felfogni, míg egy hátra tett ugrással tért nyerve, alkalma nyílt kétszer löni s a legvadabb támadót, Bíró Sándort földre teríteni. Ez nem sokára meghalt, két tarsa pedig a botok, fejsze és dohányos zsákok visszahagyásával különböző irányokban elszaladott, kiket Naszados csendőr a sötétség és eszméletlen bajtársa miatt nem üldözhetett. A lövésekre később czintosiak jöttek, Mosonyi csendőr is eszmélethez jutott, a két szökevény pedig egy hét mulva kézre került.

Ha már gyanakodott a járőrvezető, akkor az idegenekben ellenséget kellett látnia, miért dugta tehát orrát minden vigyázat nélkül a zsákokba; nem méltóságteljesebb, czélszerűbb, de a szabályok szellemében levő is lett volna a gyanusok egyikére ráparancsolni, hogy lépjen elő és zsákja tartalmát mutassa meg, s míg az egyik csendőr gyertyát gyújt, addig a másik szuronyát szegezve figyel, ezután a botok letételének, elszedésének, az illetők letartóztatásának stb. a fennálló utasítások értelmében kellett volna következni. Így elég alkalom nyílt volna a csempészeknek, ha épen szándékuk volt, makacskodni, de a csendőrök is teljesen elkészülve lettek volna.

Midőn tehát egyfelől Naszados Antal csendőrnek, ki a legnagyobb erőfeszítés, a legelszántabb férfias védelem által menté meg saját és bajtársa életét, valamint fegyvere becsületét, elismerés nyilvánított: a járőr különösen annak vezetője elbizakodott, gondatlan eljárását kárhóztatva, utasítottak az altisztek a csendőröket minden szolgálati eligazításkor inteni, hogy vakon ne menjenek mindennek neki; az eddigelé ismert véres példákat tartsák szem előtt, a törvényesen engedett és tapasztalatilag jónak bizonyult rendszabályokat óvatosan, de mindenütt alkalmazzák, hogy személyük és szolgálati tekintélyük sértetlen maradjon; a kit teljesen nem ismernek, annak siránkozó, könyörgő hangja által engedékenységre ne csábítsák magukat, ne higgyenek könnyedén mindent, éjjel fokozott óvatossággal lépjenek fel, szóval legyenek minden percben elkészülve, hogy megtámadtatnak."

A régi zsebkönyv tehát nem csak száraz statisztikai adatokat tartalmazott, hanem az esemény leírásához fűzött magyarázat szerint egyben a későbbi időknek megfelelő "Oktatólagos parancs"-ot is.

A zsebkönyv azután részletezi az érvényben lévő posta, távirda-árszabályt, vasuti dijszabást, bélyeg-illetékeket, az európai országok pénznemeinek összehasonlítását. Az utolsó 2 oldalt egy Kolozsvártt lakó "műörás" hirdetése foglalja el, amelyikben ilyen adatok vannak: arany női tábortábori óra, arany rövid tisztelánc, különféle fityelékkel, stb. stb.

Fenti könyvekből a következő számunkban is hozunk érdekes részleteket.

HIREINK.

Sulyos baleset érte v. ZIRCZY József ezds. bajtársunkat, akit Grácban egy autó elütött, minek következtében karja 2 helyen eltört és egyéb sulyos zuzódásokat is szenvedett.

A rossz hír mellett örömmel vettük tudomásul, hogy bajtársunk már a javulás útján van. Őszintén kívánjuk mielőbbi felgyógyulását!

* * *

Argentínai hírek. Buenos Airesben az MHBK főcsoport 1966 augusztus 20-án a Csö. Bajtársi Közösséggel együtt Szent István emlékestet tartott, mely alkalommal a tiszté való felavatásukat jubiláló 50. 45. 40. 35. 30. és 25. évesek egy diszes okirattal lettek ellátva. Ez alkalommal 7 csendőrtiszt és 1 tiszthelyettes részesült e kitüntetésben.

* * *

Az idei Hősök napján 700 főnyi ünneplő közönség jelent meg a Német temetőben Buenos Airesben, ahol a nagy német emlékmű mellett egy magyar Hősök fala lett létesítve 14 év előtt. Ezen az emlékművön minden fegyvernemnek megvan az emlék márványtáblája, így a m.kir. Csendőrségnek is. Felirata:

M.kir Csendőrség, Hősi és mártirhalottai emlékére,
Hiven, Becsülettel, Vitézül!

Az ünnepély a MHBK rendezésében folyt le, mely alkalommal emléktáblánkat egy babérkoszuruval diszítették. A diszjeleket egy argentin ezredkürtös fujta diszruhában. A vendégek között megjelent egy argentin ezredes is, aki beszédében kiemelte a magyarok erényeit és szenvedéseit, bizva egy jobb jövő elérésében. Külön beszédet tartott még Czetcz magyar 48-as tábornok unokája, egy idősebb argentin urhölgy, kinek nagyapja, a magyar tábornok, Bem hadseregében szolgált és ide kívándorolva, elvette Rosas, az akkori argentin államelnök leányát feleségül. Czetcz tbk. alapította meg az argentin katonai akadémiát, melynek első parancsnoka volt, a katonai térképészeti intézetet és a katonai műszaki akadémiát. Halála napján a temetőben minden évben emlékünnepelet tartanak, melyen az egykori honvédek és csendőrök kiküldöttei is megjelennek.

* * *

A chesterlandi "lovas örs", — ahogy találóan neveztük Pekáry István bajtársunk farmját — ahol annyi kellemes délutánt töltöttünk — megszűnt. A tanya gazdája eladta az ingatlanát és New York államba költözött. Kívánjuk, hogy új környezetében is megtalálja számításait és a tervezett lovas-iskola eredményesen működjön!

Bajtársunk fia, ifjabb Pekáry István, aki az idén kiváló eredménnyel végezte a High Schoolt, a nyár folyamán a Syracuseban tartott lovas versenyen (English Equitation) ahol az USA-ból közel 300 versenylő vonult fel, a 18 évesek versenyében I. díjat nyert — a család saját nevelésű ménjén.

Atletikai versenyben ugyancsak ő nyerte kerületi rekorddal a diszkoszvetést is. További sikereket kívánva, szívből gratulálunk!

* * *

A MHBK Lakeside-i találkozója aug. 7-én. — írja a Kat. Magy. Vasárnapja — a bajtársi összetartozandóság meleg érzéseinek ápolását szolgálta.

Szép nyári nap fogadta a Lake Eriebe nyuló kies félszigeten a találkozóra érkezöket, ahol a MHBK már több, jólsikerült összejövetelt tartott.

A társasbéd alkalmával Godány Ernő főcsoportvezető üdvözölte a megjelenteket, majd felszólalt Báldy Pál detroiti, Kálnoki Kis Tibor clevelandi csoportvezető, v. Hollósy Ervin a Vitézi Rend, dr. Balló István a Csendör Családi Közösség nevében, aki egyben igen érdekes előadást tartott európai útján tapasztalatról. Lőténé, Zilahy Farnos Eszter a MFB női tagozatának vezetője a MHBK összekapcsoló erejéről emlékezett meg.

Felemelő érzés volt megfigyelni a fiatalságot, amelyik megőrizte nyelvét és átvette szülei hitét, hazánk szeretetének tüztét.

* * *

Németországi és a környező államokban lakó cső. bajtársak egy kisebb csoportja július 2-án Karlsruhéban — a Szt. László Renddel és a Hősök emlékünnepejével egyidőben — rendezett cső. találkozót, illetve utólagos Cső. napot.

E ritka alkalomból messze vidékről mintegy 15 cső. bajtárs és ugyanannyi hozzátartozó jött össze — köztük v. Temesváry tbk. özvegye — a r.k. misével, illetve ref. istentisztelettel kezdődő ünnepségre, mely azután meghívott vendégek társaságában közös ebéddel folytatódott.

A rendezés fáradságos munkájáért a dicséret v. Maczky L. bt-t illeti.

* * *

Juhász Béla bt. fiu unokájához ezuttal gratulálunk szívből!

* * *

Szászy Sándor bajtársunk (Kalifornia) "Neveléstan"-ból doktorátust (Master Degree) tett. Sikéréhez őszinte örömmel gratulálunk!

* * *

Közlések. Az e számunkhoz — angol nyelvterületen lakó olvasóinknak — mellékelt tanulmány, melyet elnökünk irt, a magyar kérdés iránt érdeklődő amerikaiakkal való érintkezés során jól felhasználható. Kiváncsra több példányt is küldünk. Néhány számot mutatványként tengerentúlra is eljuttatunk.

* * *

Dr. R. B. bt-unk, aki a cső-ség történetének megírásával foglalkozik, keres munkájához akár megvételre, akár csak szivességi kölcsönként bármilyen régi kiadású cső. tárgyú könyvet, feljegyzést, stb. (Pl. Preszli L. "A cső-ség története", "A cső-ség uttörői", stb.) — Felajánlást kérjük velünk közölni.

* * *

Örömmel közöljük, hogy szilveszteri estünk iránt nagy az érdeklődés!

* * *

Őszinte bajtársi üdvözetünket küldjük a Kereszt és Kard Mozgalom vezetőinek, akik minden kiadványukban bőséges helyet juttattak az 56-os szabadságharcnak, s a 10 éves forduló megünneplését oly lelkesen propagálták!

* * *

Lapzártakor kaptunk Ausztriából S. I. bajtársunktól egy örömet keltő, közérdekű levelet, mely szerint Klagenfurtban ugy a Hősök Napján, mint a szabadságharc 10. évfordulójának megünneplésén SZABÓ János főtörm. bajtársunk nagy felkészültséggel, igen hatásos megemlékezést tartott.

A kiváló, igaz magyar csendör-szívből fakadt értékes beszédeivel Testületünk régi jó hírnevét öregbítette és erősítette.

Bajtársunknak, — aki egyébként az E. É.-nk önzetlen ausztriai elosztója — valamennyiünk üdvözetét küldjük és melegen gratulálunk!

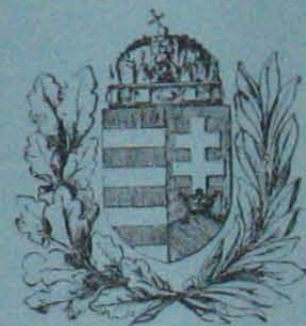
* * *

További munkánkhoz is kérve minden bajtársunk támogatását,

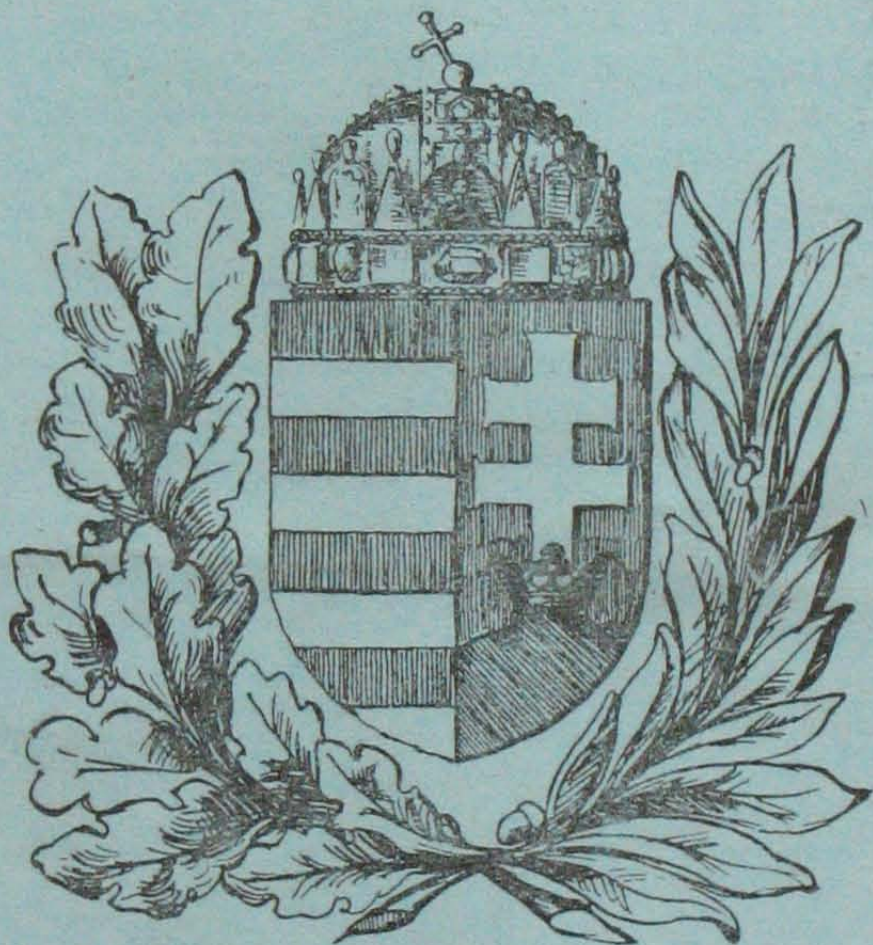
örömteljes áldott karácsonyt

és boldog újévet kíván

a szerkesztő bizottság.

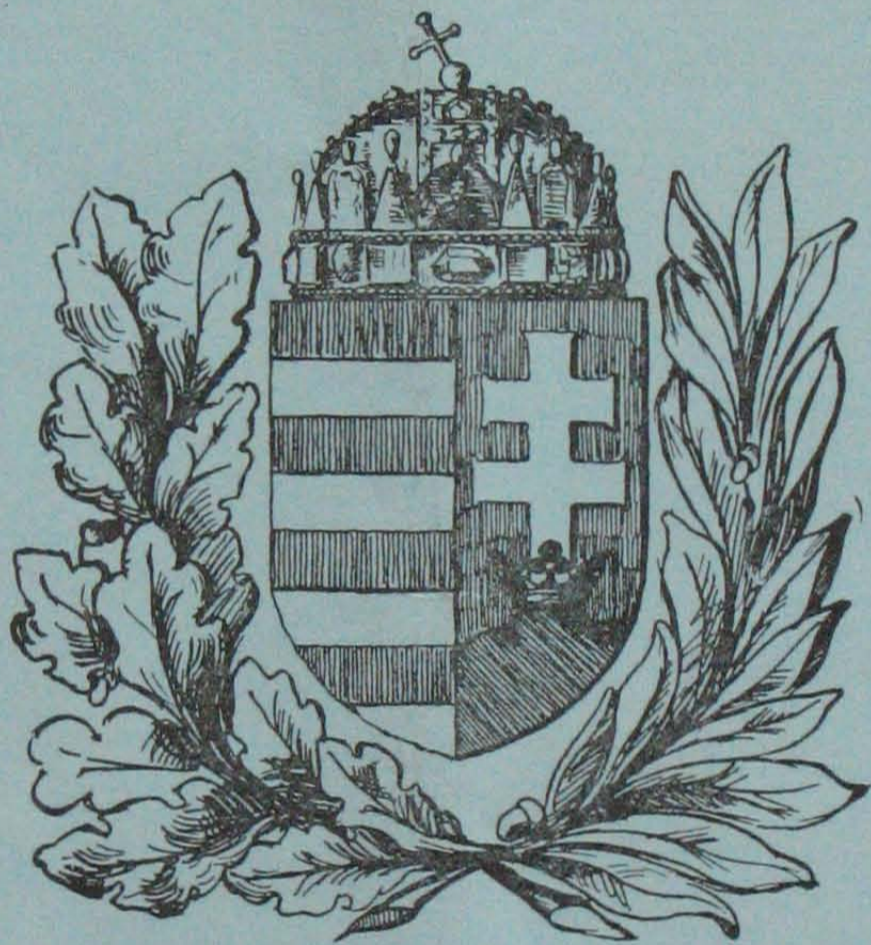

ISTEN ÁLDD MEG A MAGYART!

*Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!*

Ámen!

*Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!*

Ámen!